

El cotxe s'enfilava muntanya amunt per una carretera secundària que havia conegut temps millors. D'ençà que havien deixat la comarcal, els quilòmetres s'allargassaven i l'absència de fites no els ajudava a orientar-se en el temps i l'espai.

- Segur que anem bé?
- Segur, segur, no. Però crec que no ens hem pogut equivocar perquè...

El Manel va interrompre la frase per concentrar-se a donar un cop de volant, tot intentant evitar que un afamat esvoranc devorés el xassís de l'atrotinat *clio*.

- ...Perquè no hem trobat cap cruïlla. Així que el camí ha de ser aquest, sí o sí.
- Tu sabràs. No has dit que ja hi havies estat?

- Només una vegada i d'això ja fa molts, molts anys. Potser en tenia quinze i, com pots comprendre, jo no conduïa, ni em fixava en el camí. De totes maneres, si tens dubtes, consulta el mòbil, dona de poca fe!

- No, no, si ja saps que em refio de tu a ulls clucs –va dir la Gemma, sorneguera.

Sort que era primera hora de la tarda i els dies ja s'allargaven, perquè no li hauria fet cap gràcia embrancar-se per aquell caminó de nit. És clar que no n'estava gens segur de quina seria l'hora de tornada, així que... En qualsevol cas, li va agradar que la Gemma hagués decidit pujar amb ell. Ja que havien d'anar-hi tots dos, era millor fer-ho plegats.

Feia una estona que el camí transcorria entre arbres atapeïts, majorment pins i alzines, cosa que s'agraïa pel recer ombrívol que oferien, però que feia perdre encara més l'orientació, en amagar qualsevol punt de referència. Després d'una inesperada baixada, van començar a aparèixer alguns pollancres i la fumuda carretera s'endinsà sobtadament en un petit congost, compartint l'estret espai entre les parets de pedra amb un rierol, que baixava esvalotat després de les primeres pluges de la primavera. Quan l'horitzó es va tornar a obrir, els va sorprendre un paisatge espectacular, ondulat i lluminós. Al fons, a sobre d'un turó, destacava un campanar, envoltat per un grapat de cases de pedra.

- Em sembla que ja no ens falta gaire per arribar-hi. Juraria que la rectoria de Santa Maria del Miracle i el poc que queda del poble que l'envoltava és allò –va dir el Manel, assenyalant el turó, amb una inclinació de la barbeta.

La Gemma va pensar que aquell poblet tan petit i allunyat de tot arreu era un lloc molt poc avinent per emplaçar una rectoria, però potser en temps passats les coses eren diferents i, per a la gent que vivia a pagès, aquell llogaret ben bé podia haver estat en algun moment el centre d'atracció de les masies del voltant. Ves a saber si no hi feien mercat setmanal i tot. Ara que, en qualsevol cas, aquell paisatge tenia quelcom màgic i més en aparèixer sobtadament com del no-res, en sortir del feréstec ambient del congost.

Com els cavalls, que galopen esverats en apropar-se a la seva establia, el Manel inconscientment va pitjar l'accelerador a la vista del seu objectiu i, al cap d'un moment ja estaven aparcant el cotxe en una placeta, al costat mateix de la portalada de l'església. Encara no havien tingut temps d'aturar el motor, quan es va obrir una porta de ferro, al bell mig de la tanca d'un jardí annex a l'església, i els va sortir a rebre una parella de mitjana edat.

- Bona tarda! Els hi ha costat molt de trobar? El camí està una mica malmès, em sap greu – i, allargant la ma per encaixar- Perdoni, que encara no m'he presentat. Jo soc el Ramon Masferrer, el llogater de la rectoria –, assenyalant la dona que l'acompanyava –i ella és la meva dona, la Teresa.

- Tant de gust! Jo soc l'inspector Manel Font, dels mossos d'esquadra de Tarragona i ella és la Doctora Gemma Caldentey, metgessa forense.

- Potser serà millor que parlem al jardí. He fet venir l'arquitecte i el paleta i estàvem prenent un refresc. No els puc oferir un cafè, perquè la cuina està en doina, com la resta de la casa.

Els nouvinguts van entrar al jardí, darrere de la parella amfitriona. El Ramon estava en els últims anys de la cinquantena. Era un home no gaire alt, però ben proporcionat, amb una calba incipient, un rostre d'expressió relaxada i uns ulls riallers. La Teresa, si fa no fa, aparentava la mateixa edat, portava el cabell curt, amb abundants blens de cabells blancs, que orgullosament no es tintava; la cara, que tampoc no es maquillava, resultava força agradable. Es podria dir que tots dos inspiraven confiança.

Seguts al voltant d'una vella taula de ferro rovellat, hi havia dos homes més.

- Els presento el Jordi Folch, l'arquitecte que es fa càrrec de la reforma i vell amic nostre, –va introduir el Ramon- i el senyor Puigdelví, que fa de paleta i és qui ha trobat els ossos. L'inspector... Font?... de Tarragona i la metgessa forense... perdoni, no recordo el seu nom.

Després de les ineludibles encaixades de mans, van seure tots al voltant de la taula i la Teresa va córrer a buscar més refrescs.

- I on han trobat aquests ossos? –va preguntar el Manel.

- Entre dues parets, diguéssim que entre la casa i l'església –va contestar el paleta.

- Ja ens pensàvem que hi podia haver un espai mort –va aclarir l'arquitecte- quan no, en aixecar els plànols per la reforma, no coincidien les parets... sabíem que hi havia una mena de buc, que vam pensar aprofitar per fer una prestatgeria o un rebost. De broma, dèiem que potser hi trobaríem algun tresor amagat, però no ens pensàvem que hi trobaríem un esquelet. Sembla com de pel·lícula, oi?

- Així que han trobat restes humanes... –va dir la Gemma Caldentey.

- Exactament.

- No poden ser ossos d'algun animaló? –va aventurar el Manel.

- Li ben asseguro que són humans. És que tant el meu home com jo som radiòlegs –es va gairebé disculpar la Teresa- i, és clar, entenem una mica d'ossos.

- Així, sou col·legues... i on trebal·leu? –va preguntar la Gemma, passant espontàniament al tuteig.

- Al Clínic, a Barcelona –va contestar el Ramon.

Tot seguit, van dedicar una bona estona a refrescar els records de l'etapa de formació de la Dra. Caldentey, a l'hospital Clínic, i a passar revista als catedràtics encara vius o ja traspassats; temps que van dedicar els tres homes que no eren del gremi a contemplar el decadent jardí, dissimulant l'avorriment d'escoltar una conversa que no anava amb ells ni els interessava un borrall. De sobte, un comentari deixat anar per la Teresa va tornar a concentrar l'atenció de tots els reunits.

- Però els ossos que hem trobat no pertanyen a una persona. Vull dir que pertanyen a més d'una.

- Què vol dir? –va preguntar, intrigat, l'inspector Font.

- Que són, com a mínim, de dos cossos diferents. De fet, no hem continuat traient ossos, esperant que vinguessin vostès, però pel que hem vist fins ara, hi ha ossos d'adult i uns altres que pertanyien, sense dubte, a un nen,

a un nen petit, jo diria que a un nadó –va aclarir la Teresa-. Ara que, fins que no s’hagin tret tots els que hi hagi, no podrem saber a quantes persones diferents pertanyien.

La Gemma i el Manel es van mirar. El tema es posava interessant, malgrat que probablement el descobriment encaixava més en el camp de l’arqueologia o potser de l’antropologia que en el de la investigació policial.

- Podem fer una ullada al lloc on s’han trobat els ossos? – va preguntar la Gemma, aixecant-se decidida.

- I tant!

La Teresa ja havia començat a caminar cap a l’interior de l’habitatge i tota la resta, amb la forense encapçalant el grup, la va seguir. Van sortejar galledes, eines de paleta i petites envestides fins arribar a la paret mig esbotzada. Hi havia un espai de més d’un metre entre l’envà foradat i la paret del fons, de pedra, que pertanyia a l’església. Sobre una tauleta, bruta de pols i amb restes de ciment enganxades, s’arregleraven tres ossos. La forense de seguida els va identificar com a una escàpula d’adult i un húmer i un fèmur ben petits, que podien pertànyer a una criatura.

- Tens tota la raó –va dir, dirigint-se a la Teresa-. Aquí, com a mínim, hi ha dos cossos diferents. Demà faré venir els tècnics per tal que acabin de treure totes les restes i les analitzarem. Ho sento, però haureu d’aturar les obres uns dies.

El Rosendo Puigdelplí es va mirar de cua d’ull l’arquitecte, amb un rau-rau de culpabilitat per haver aixecat la llebre.

- És clar! –va admetre el tècnic.

- Què hi farem! –es va resignar el Ramon.

L’inspector i la forense van donar la feina de camp per acabada, es van acomiadar i van tornar a pujar al cotxe. Encara era d’hora i podrien fer tot el camí de tornada amb llum de dia.

- És un lloc molt especial, oi? –va dir la Gemma, només arrencar- Com és que el coneixies?

- Hi havia un restaurant. Hi feien uns cargols boníssims i una vegada m’hi va portar el meu tiet. Crec recordar que obrien només els caps de setmana, però em van dir que ja fa uns quants anys que està tancat i barrat. El portava una dona, ja gran i que, pel que tinc entès, s’ho feia tot ella sola.

- Llàstima que ja no funcioni! Perquè em sembla que haurem de pujar alguna altra vegada. I m'encanten els cargols.

- Tu potser hauràs de pujar. Jo no soc arqueòleg d'ossos. Per cert, quina antiguitat et sembla que podien tenir?

- Així, a cop d'ull, no t'ho podria dir. L'escàpula semblava antiga, però els ossos petits no tant. S'hauran d'estudiar més acuradament. En qualsevol cas, aquí darrere hi ha una història que no sé on ens pot portar, però pinta interessant.

De tornada, com és habitual i seguint una llei no escrita, el camí es va fer molt més curt que a l'anada i, abans d'adonar-se'n ja havien fet cap a la carretera principal.